

Мамчич Олена

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 53 міжнародних антологій, 7 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреат літературної премії імені Леоніда Глібова.

Озера почуттів на арфі оксамиту...
І блиск чужих зірок безвинності прощань...
У парині життя небесний шлях закрито
Усмішкою сердець із гнівом каяття.
Тебе покличе знов розумність невблаганна
І витівки пригод в нестримному вогні,
І вкриє серце щем, від вечора й до рання,
І голос диких крил штовхає в дні сумні.
Здається, що душа розбита на шматочки,
На сходах почуттів лишилося сміття,
Під лірою небес крок серця буде точним,
І кине погляд день в прогалину буття...
Відчуження руки бентежить сьогодніня,
І покриває шил знайомий красвид,

Мотив лихих бажань народжує натхнення,
Отрує танок шалено терпкий глід.
Жага чуття під сум зневажливих хоралів
В обіймах крихти слів не звабить до нестям,
Прощаю безвість літ у героїчних чварах
І смак своїх доріг в брутальності життя...

***

Не витрачу я зайвої любові,
Що закувати спробує життя,
І вщухне у безкрилості промови
Блукання по немилості нестям.
Я не піддамся очманілим веснам,
Що знову й знов спокутують гріхи,
В журбі буття немирного воскресну
Нетлінністю бажань і слів глухих.
У зваженому світлому натхненні
Знов опинюся безліччю зірок,
Приреченою до чужого ймення
Пройти свій шлях важкий,
За кроком крок.
І спалахи чола благого неба
В передчутті любові до життя
Відчують знову вічності потребу –
І зросить злива сонце майбуття...

***

Схвильоване слово невпевнено шепче весна,
Нестерпне кохання вже їй приховати несила,
І віху вітрів зачарованих чує вона,
Віддавна у серці своєму їх пісню носила.
У час роковий у безмежжі грайливих надій
Дарує весна у загадках свої подарунки,
І мить незабутню рухливих невпинних подій -
І вже бездоганність відчули природні малюнки.
О весно, свою випадковість зненацька прийми,
Хай зими благають повернення білого снігу,
Любов'ю серця всіх підлеглих своїх огорни

І душі наповни щедротами ніжного сміху...
Ти знову покличеш усіх на свій завтрашній бал,
І доля-спокусниця вчинить несказане диво,
І зважиться серце поринути в справжній астрал
Нестриманих днів і ночей у зірках похлихливих...

***

У хроніці мого життя
Залишу місце для любові
І для сліпого каяття
В безмежності безсилля слів,
І для надсади почуттів
У пагорбах блудливих весен,
Сором'язливістю дощів
Осіннього глухого плеса...
На вістрі сивого вогню,
Відхрещеного лихоліттям,
І на вітрилах дива-сну
Під колисанкою століття,
У лексиці непадних днів
Напровесні сумних побачень,
Де серце біль зухвалий грів
У колі некоректних значень...
Пручатись стане гнів буття
Під увертпорою природи,
І зріже волю плин життя
Пізнанням на потребу моді,
Заквасить душу безум літ,
Що залишив себе з тобою,
Тавром хвилин, що топчуть світ
Під амплітудою любові...

